

STUDIUL ELECTROFIZIOLOGIC AL IMPLICĂRII JONCTIUNII ATRIOVENTRICULARE ÎN MECANISMUL DE PRODUCERE A TULBURĂRILOR DE RITM SUPRAVENTRICULARE

D.Dobreanu, E.Carașca, S.Cotoi*

*Disciplina de fiziologie
Clinica Medicală nr.3

Universitatea de Medicină și Farmacie Târgu-Mureș

Joncțiunea atrioventriculară reprezintă din punct de vedere anatomic o arie relativ restrânsă delimitată de marginile triunghiului Koch, care conține structuri cu proprietăți electrofiziologice extrem de variate. Este bine cunoscut

rolul acestui teritoriu în mecanismul de producere a tulburărilor de ritm supraventriculare, evaluarea lui electrofiziologică căpătând o importanță deosebită în ultimul deceniu, datorită introducerii tehnicilor nefarmacologice de tratament al aritmiilor.

Protocoloalele de evaluare folosite în mod uzual în laboratoarele de electrofiziologie utilizează cel puțin trei catetere, plasate la nivelul fasciculului His, în sinusul coronar, respectiv în apexul ventricular drept. Prin electrostimulare programată este studiată apoi conducerea atrioventriculară, ventriculo-atrială, se urmărește modul de inițiere și oprire a tahicardiei precum și posibilitatea existenței unei căi accesorii; sunt estimate cantitativ fazele refractare ale joncțiunii atrioventriculare în conducere anterogradă și retrogradă și curba conducerii atrioventriculare (H1-H2 versus A1-A2).

Lipsa unui laborator de electrofiziologie cu o dotare adecvată, ne-a făcut să adaptăm aceste protocoale la posibilitățile existente, folosind ca alternative electrocardiograma esofagiană precum și o serie de probe farmacologice (Adenozina, Isoprenalina). Lucrarea prezintă aspecte clinice și experimentale ale electrofiziologiei conducerii atrioventriculare obținute prin diverse tehnici, încercând să sintetizeze un algoritm de evaluare adaptat dotării actualmente disponibile.
